

vil stille sig overfor disse Bevillinger ganske paa samme Maade, som den tidligere stillede sig overfor dem. Skulde den af mig angivne Regel, hvorefter Regjeringen har optaget eller ikke optaget Forslag, paa et eller andet Punkt ikke være n[ost]agtig fulgt, skyldes der Overseelse og Feiltagelse og er ikke f[est] med Regjeringens Willie.

H. C. Nyholm: Da jeg er Medforslagsstiller til at føre Finantsloven tilbage til den Stikelse, som blev vedtagen af Folkethinget i forrige Samling, vil jeg tillade mig paa Grund af min Særstilling dengang at begrunde dette med et Par Ord. Den høitærede Conseilspræsident udtalte ved Sagens 1ste Behandling i Lørdags, at han ikke ønskede Konflikt; jeg beklager meget, at man ikke har kunnet læse det i det foreliggende Finantslovsforslag; men det har været mig umuligt. Det forekommer mig snarere, at man har kunnet læse alt Andet deri. Det faab, som jeg i forrige Samling bestemte nærede om, at det skulde lykkes os at finde en Vej, hvorved vi kunde naae en Overenskomst, der kunde bringe os alle ud af den uhyggelige Tilstand, hvori vi befandt os — det faab, som jeg søgte at give Udtryk, idet jeg var med til at stille et Forslag i den Retning, hvilket Forslag rigtig nok sidst paa en meget summarisk Maade blev afvist af den høitærede Conseilspræsident, havde jeg heller ikke opgivet i denne Samling. Jeg havde haabet, at den høitærede Conseilspræsident paa Grund af Valgenes Udfald vilde have viist mere Smødefommen ligeoverfor Folkethinget, men i dets Sted forelægges et Finantslovsforslag, hvori alle de gamle Stridspunkter ere optagne i deres yderste Konsekventer. Der forelægges en Finantslov for os, i hvilken der ikke engang er taget Hensyn til de af Landsthinget i sidste Samling gjorte Indrømmelser. Saameget havde jeg idetmindste ventet, at vi skulde have set en Smødefommen fra den høitærede Ministers Side i denne Retning. Det synes altsaa virkelig, som om den høitærede Conseilspræsident misbilliger denne Smødefommen, der dengang blev viist fra Landsthingets Side, og som om den høitærede Conseilspræsident selv har mest Lyst til alene at indtage den Stilling, som det bliver sagt, at Landsthinget har indtaget overfor Folkethinget. Jeg kan ikke negte, at efter at have set denne Finantslov, saa hvormeget jeg end havde ønsket, at man skulde faae en Overenskomst bragt istand, glippede Haabet for mig. Naar hertil kommer Valgenes Svar, og naar hertil kommer, at det efter den forrige Dpløsning løb ud til Valgerne, at Folkethingets Medlemmer manglede enten Evne eller Willie, og efter den sidste Dpløsning, at Folkethinget vilde give Afkald paa sin Bevillingsret, saa vil jeg dog sige saameget, at hvad der saa end har lydt til Valgerne, have Valgerne viist, at de ganske anderledes

forstode, hvorom Striden dreiede sig, end man havde troet. Det var en sand Fornøielse at se, hvorledes Valgerne vare med, idet de netop ved sig selv sølte, at Kampen paa ingen Maade gjalbt disse usande Beskyldninger, som rettedes mod Folkethinget, at den ikke gjalbt Folkethingsparlamentarismen, Ministerstomexier eller den Slags Ting, men at Kampen alene gjalbt, om den lille Smule Bevillingsret, som var reddet fra Skibbruddet i 1866, skal gjøres til en Bevillingspligt alene, og om hvorvidt Forsætningen er at forstaa saaledes, at naar Ministeriet og det ene Thing ere enige om at opføre unødvendige Udgifter paa Finantsloven, skal det andet Thing være nødt til at stemme derfor. Det forstod Valgerne og gaved et bestemt Svar derpaa, idet de sagde: Staar fast og giver ikke Afkald paa den sidste Rest, som er tilbage. Naar det høitærede Ministerium viser, at det ikke vil tage det mindste Hensyn til, hvad et saa stort Antal Valgere bestemte svarer, og det høitærede Ministerium ikke vil saa meget som række en Finger ud til at faae en Overenskomst istand, vil det være aldeles irksomt, om Andre vilde arbejde derpaa. Derfor er jeg gaaet med til at tilraade at vedtage Finantsloven i den Stikelse, hvori den sidst var, og altsaa følge vore Valgenes Omse ved at vedtage Finantsloven i den Stikelse, hvori den nys af Valgerne er bleven accepteret.

Thomsen: Jeg var desværre ikke tilstede i Begyndelsen af dette Møde og hørte derfor ikke den første Del af det Foredrag, hvormed den ærede Ordfører omtalte de fremlagte Forslag. Jeg kom først tilstede paa den Tid, da han paaviste eller rettere sagt søgte at paavise, at Finantsloven med de Ændringer, han foreslog, vilde være meget imødekommende, og da han udhøvede, at det maatte betragtes som en særlig Naade, at man fra hans og hans Meningsfællers Side ikke afskællede fra den Alt, hvad der ikke ligefrem hørte til nødvendige løbende Udgifter. Jeg havde ventet, at vi efter dette Foredrag havde faaet Leilighed til at høre den anden ærede Ordfører, nemlig det ærede Medlem for Rjovenharns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg); thi da de Ændringsforslag, som nu idag foreligge, for nogle Dage siden bleve bebudede, hørte vi jo fra ham en Motivering, der var væsentlig forskjellig fra den, der kom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Jeg havde ogsaa nu ventet, at selve Ændringsforslagene vare bleve motiverede fra hans Side paa en ny Maade. I Mangel af denne anden Ordfører have vi hørt den tredje Ordfører for Forslagsstillerne, nemlig det ærede Medlem fra Frederikshavn (H. C. Nyholm), og der var en enkelt Del af de Bemærkninger, han fremsatte, som glædede mig, idet det nemlig syntes at sfinne igjennem, at det tilbels var formelle Grunde, tildels Hensynet til den